

Sisimiut 8. februar 2016

UPA16/96

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Hvordan kan vi politisk styrke og forbedre rammerne for psykisk syge, der undviger hjælp eller har dårlig sygdomsforståelse ved at forbedre kontakten mellem de psykisk syge, sundhedsvæsenet og kommunerne?

(Medlem af Inatsisartut, Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Flere psykisk syge klarer sig godt, passer arbejde eller måske uddannelse. Mange har et netværk som støtter dem, træder til efter behov og forstår deres sygdomme. Flere kender og benytter sig af de tilbud sundhedsvæsenet og kommunerne tilbyder, såsom at komme til dagtilbud eller værksted.

Men, der er bestemt også psykisk syge, som har behov for mere støtte. Det er særligt de personer, som ikke selv kan vurdere om de har behov for medicin, socialtilbud eller behov for samtale med en psykiater, psykolog og eller helt andet tilbud eller behandling.

Undgåelse af medicin og undgåelse af samtale med en psykiater eller psykolog kan føre til alvorlig situationer, som alle ville være foruden. Det hænder, at nogle psykisk syge stopper med at indtage medicin, fordi de har det bedre eller føler, at de har det godt. I de tilfælde kan sundhedsvæsenet ikke tvinge dem til at tage medicin. Det vil være at krænke deres rettigheder. Men hvad kan vi så gøre, for at hjælpe og støtte?

Jeg mener, at de psykisk syge skal følges hele tiden, uanset om de har det godt eller ej. De skal have mulighed for at komme et sted, hvor de kan tilses af fagfolk flere gange om måneden. Til disse møder kan man vurdere deres behov sammen med dem og give tilbud om samtale eller andet. Jeg mener der ligger en fare for, at psykisk syge, der overlades til sig selv får det dårligere og dårligere i deres ensomhed.

Både sundhedsvæsenet og kommunerne må have en interesse i, at landets psykisk syge har de bedste rammer for trivsel. Der er nemlig for begge pligt til at sørge for, at de psykisk syge har det godt.

Familierne til de psykisk syge har også en interesse i at forholdene bedres. Det er ofte vanskeligt at være pårørende til en psykisk syg, og det er svært at være vidne til en elsket persons lidelser.

I 2010 blev "Redegørelse på det psykiatriske område" fremlagt. Efterfølgende blev en "Redegørelse omkring telepsykiatri i Grønland og forslag til strategi for implementering" fremlagt.

Jeg ønsker at høre Naalakkersuisuts vurdering af disse tiltag, og høre om status for arbejdet. At tingene ikke er gode nok endnu har paragraf 37 besvarelser bekræftet. De viser, at de sidste 3 år er tvangsindlæggelser på røde papirer steget drastisk. Hvad har man gjort forkert? Er der sket noget man ikke forventede? Har behovet for behandlinger ændret sig? Noget er i hvert fald helt forkert! Det er stærkt bekymrende, fordi vi taler om en gruppe borgere, der er meget udsatte, som har lidelser, der kan være meget svære at leve med, og som måske ikke selv kan vurdere deres behov for medicin eller andet behandling. Lad os snakke om hvad vi kan gøre bedre. Vi kan ikke være andet bekendt over for dem.

Forslag til Inatsisartutudtalelse:

Inatsisartut udtrykker bekymring for vilkårene for psykisk syge, der ikke modtager den behandling, de har behov for. Inatsisartut ønsker, at der i de kommende år gøres en ekstra indsats for at forbedre kontakten mellem de psykisk syge, sundhedsvæsenet og kommunerne. Det er Inatsisartuts ønske, at ingen psykisk syge overlades til deres egne skæbne, men får den støtte og den hjælp, som deres sygdom kræver.